

UZASADNIENIE

Powódka K. K. (1) pozwem z dnia 08 listopada 2013 roku wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 30.000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia następującego po 30-tym dniu doręczenia stronie przeciwnej odpisu pozwu (tj. dnia 22 czerwca 2014 r. – k. 67) do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia zgodnie z art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. wraz z kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego w wysokości 4.800 złotych.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powódki wskazał, iż w dniu 08 maja 2008 r. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego kierujący samochodem osobowym, posiadający ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego, uderzył w bok pojazdu prowadzonego przez B. K., która na skutek poniesionych obrażeń zmarła na miejscu zdarzenia. Na skutek tego zdarzenia powódka straciła najstarszą, ostatnią żyjącą córkę, z którą była bardzo związana i zawsze mogła liczyć na pomoc z jej strony. Powódka do dnia dzisiejszego nie może pogodzić się ze śmiercią córki, albowiem śmierć córki wywołała u niej silne reakcje emocjonalne związane z jej utratą. Powódka zamieszkiwała wspólnie z córką i jej rodziną, prowadziły wspólne gospodarstwo domowe. W ten też sposób, zdaniem pełnomocnika powódki, doszło do powstania po stronie powódki uszczerbku niemajątkowego, w wyniku naruszenia jej dobra osobistego w postaci prawa do więzi rodzinnej (posiadanie dziecka) łączącej powódkę ze zmarłą. wskutek przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał powódce dotychczas kwotę w wysokości 10.000 zł (pomniejszoną o wysokość przyczynienia się w wysokości 50%). W ocenie powódki strona pozwana winna wypłacić jej zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, co znajduje uzasadnienie w treści art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c., w wysokości 30.000 złotych, która odpowiada kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości (tak co do zasady, jak i co do wysokości) oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanego wskazał, iż roszczenia powódki nie można wywodzić z powołanego przez niego przepisu art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c., albowiem ubezpieczyciel w ramach ubezpieczenia oc, zgodnie z treścią art. 34 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, ponosi jedynie odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia, utrata, zniszczenie lub uszkodzenia mienia. Przepis ten w ocenie pozwanego winien być interpretowany ściśle i wskazuje on, za naruszenie których dóbr osobistych odpowiada ubezpieczyciel, a wśród nich jest jedynie zdrowie i życie, a nie ma dobra osobistego w postaci więzi rodzinnych pomiędzy zmarłym a powodem. Nadto roszczenie powódki nie znajduje oparcia w żadnej właściwej podstawie prawnej, albowiem przepis art. 446 § 4 k.c., stanowiący, że Sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę nie obowiązywał w chwili zdarzenia (B. K. zmarła w dniu 08 maja 2008 r.), z którego powódka wywodzi swoje roszczenia i tym samym nie może stanowić podstawy roszczenia powódki.

Odnosząc się do wysokości dochodzonej przez powódkę kwoty, pozwana wskazała, że dochodzona przez nią kwota tytułem zadośćuczynienia jest nadmierna i prowadzi jedynie do bezpodstawnego wzbogacenia powódki. Pozwana wskazała, że dotychczas wypłacone powódce odszkodowanie w wysokości 10.000 zł (obniżone o 50% ze względu na przyczynienie się zmarłej do wypadku) jest adekwatne w stosunku do powstałym po stronie powódki szkód.

Na rozprawie, która odbyła się w dniu 30 października 2014 r. pełnomocnik powódki podał, iż okoliczność tego rodzaju, że zmarła B. K. przyczyniła się w 50% do wypadku drogowego nie jest sporna między stornami. Żądana przez powódkę kwota tytułem zadośćuczynienia uwzględnia ww. wartość procentową przyczynienia się. /k.96/

Pismem z dnia 30 lipca 2015 roku pełnomocnik powódki rozszerzył powództwo i wniósł o zasądzenie od pozwanej zadośćuczynienia w łącznej kwocie w wysokości 50.000 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi: od kwoty 30.000 zł od

dnia następującego po 30-tym dniu doręczenia stronie przeciwnej odpisu pozwu (tj. dnia 22 czerwca 2014 r. – k. 67) do dnia zapłaty i od kwoty 20.000 zł od dnia następującego po 30-tym dniu od doręczenia stronie przeciwnej rozszerzenia powództwa do dnia zapłaty. Powyższe rozszerzone żądanie uwzględnia przyczynienie się zmarłej do powstania szkody na poziomie 50%. /k.149-152/

Strona pozwana, w swym piśmie z dnia 10 sierpnia 2015 r., wniosła o oddalenie rozszerzonego powództwa. W zakresie żądania powódki zasądzenia odsetek ustawowych od kwot wskazanych w rozszerzonym powództwie, pełnomocnik pozwanej wskazał, iż od ewentualnie zasądzonego zadośćuczynienia mogą zostać zasądzone odsetki jedynie od dnia wyrokowania. /k.164-166,

Postanowieniem z dnia 22 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy w Goleniowie zwolnił powódkę K. K. (1) od kosztów sądowych częściowo, a mianowicie od opłat i wydatków każdorazowo ponad kwotę 30 zł. /k.42/

Sąd Rejonowy ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 08 maja 2008 r. około godziny 17:00, w miejscowości D., doszło do wypadku drogowego. B. K. kierująca samochodem osobowym marki R. (...), jadąc od strony M., wykonywała manewr skrętu w lewo w kierunku bloku mieszkalnego numer (...) (gdzie zamieszkiwała). W tym czasie jechał za nią inny pojazd osobowy, a za tym pojazdem – jako trzeci – jechał K. J., kierujący ambulansem. K. J. wskutek wykonywania manewru wyprzedzania pojazdów z dużą prędkością („na trzeciego”) uderzył w środek samochodu marki R. (...) w wyniku czego pojazd ten uderzył w przydrożne drzewo i dachował. B. K. w wyniku doznanych obrażeń poniosła śmierć na miejscu zdarzenia.

K. K. (1) nie była bezpośrednim świadkiem wypadku.

Bezsporne, a nadto dowody:

- notatka urzędowa z dnia 08.05.2008 r. – k. 13-14 (87-88),
- protokoły przesłuchania świadków z dnia 08.05.2008 r. 0- k. 15-24.

Sprawca wypadku objęty był ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., obowiązującym w dniu wypadku.

Pismem z dnia 05 marca 2009 r. skierowanym do (...) Spółki Akcyjnej w W. m.in. K. K. wraz z mężem i dziećmi zmarłej B. K., działając za pośrednictwem (...) S.A. wniosła o przyznanie na jej rzecz kwoty 30.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę z związku ze śmiercią bezpośrednio poszkodowanej B. K., która dla K. K. (1) była najbliższym członkiem rodziny - córką. Wskazano w nim na podstawę prawną roszczenia, tj. art. 446 § 3 k.c.

Ubezpieczyciel przyznał na rzecz K. K. (1) odszkodowanie w wysokości 10.000 zł . Uznane zostało potrącenie tytułem przyczynienia się poszkodowanej w 50% do powstania i rozmiarów szkody.

Pismem z dnia 04 marca 2010 r. K. K. (1) zwróciła się do ubezpieczyciela o ponowne rozpoznanie sprawy, podnosząc, iż przyznana kwota jest nieadekwatna i niewspółmierna do znacznego pogorszenia się jej sytuacji życiowej.

Ubezpieczyciel nie znalazł podstaw do zmiany stanowiska w zakresie wypłaconego świadczenia za skutki wypadku z dnia 08 maja 2008 r.

W dniu 07 lutego 2013 r. K. K. (1) wezwała ubezpieczyciela do zapłaty zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych.

Bezsporne, a nadto dowód:

- kopie pism – k. 25-29,
- zawiadomienie o przyznaniu odszkodowania – k. 30-31,

- kopia pisma z dnia 04.03.2010 r. – k. 32-34,
- kopia pisma z dnia 19.03.2010 r. – k. 35-36,
- wezwanie do zapłaty z dnia 06.02.2013 r. – k. 37-40, kopia pisma z dnia 31.07.2013 r. – k. 79-81.

K. K. (1) urodziła się (...) Z okresem pozostawania w związku małżeńskim łączy negatywne doświadczenia, gdyż mąż nadużywał alkoholu i awanturował się. Z małżeństwa K. K. (1) miała troje dzieci, tj. dwie córki i syna. Najmłodsza córka zmarła tragicznie jako nastolatka. B. K. pełniła rolę bohatera rodzinnego.

Zmarła B. K. była ostatnią, żyjącą córką K. K. (1). B. K. zamieszkiwała wraz ze swoją rodziną mężem oraz dwiema córkami wspólnie z matką K. K. (1). Gospodarstwo domowe prowadzone było wspólnie. B. K. robiła wspólne zakupy. K. K. (1) pomagała swojej córce przy opiece nad dziećmi.

K. K. (1) choruje przewlekle na nadciśnienie, cukrzycę i chorobę zwyrodnieniową stawów oraz ma problemy z kręgosłupem (przebywa już dwie operacje). K. K. (1) porusza się o kuli, nosi okulary. Zmarła córka opiekowała się nią, wozila na rehabilitację oraz do odpowiednich lekarzy. Córka zapewniała powódce poczucie bezpieczeństwa. Powódka zawsze mogła liczyć na swoją córkę.

Po śmierci córki K. K. (1) zeszcupiała, nie mogła jeść. Śmierć córki bardzo ją dotknęła. Korzystała z pomocy psychiatry. Powódka bardzo często wspomina zmarłą córkę.

Po śmierci córki K. K. (1) zamieszkała wraz z synem i korzysta z jego wsparcia, choć nie posiada on samochodu. Utrzymuje się z emerytury w wysokości 1.030 zł. Jej sytuacja finansowa jest trudna. Powódka znaczne kwoty przeznaczona na zakup leków. Zięć wraz z dwiema wnuczkami (córkami B. K.) wyprowadził się od powódki i rozpoczął nowe życie u boku nowej żony.

K. K. (1) pozostaje w konflikcie z zięciem i wnuczkami. Zięć domaga się wydania mieszkania zajmowanego przez powódkę, które zostało przepisane na zmarłą B. K.. Wnuczki nie utrzymują z nią kontaktu.

Dowody:

- zeznania świadka M. F. – k. 94-95,
- zeznania świadka S. S. – k. 95,
- zeznania świadka J. K. – k. 56,
- zeznania powódki – k. 97-98.

Relacje rodzinne były i nadal są istotne dla powódki. Poczucie bezradności i konieczność pomocy (z uwagi na stan zdrowia), a także lęk przed osamotnieniem, dodatkowo wzmocniły relacje łączące matkę ze zmarłą córką.

Nagła śmierć B. K. niekorzystanie, destrukcyjnie wpłynęła na zdrowie psychiczne i stan emocjonalny K. K. (1), wywołując u niej ostrą reakcję stresową w postaci reakcji żałoby, z ostrymi objawami lękowo-depresyjnymi, wymagającymi farmakoterapii. W wyniku tego zdarzenia aktywność życiowa K. K. (1) uległa znacznej dezorganizacji i nosi cechy zespołu stresu pourazowego. Powódka z uwagi na swój wiek i stan zdrowia silniej odczuła śmierć córki.

Więź emocjonalna matki z córką miała dla K. K. (1) szczególne znaczenie ze względu na otrzymywane od córki wsparcie.

Śmierć córki wywołała u K. K. (1) zakłócenie życia emocjonalnego. Odczuwane przez powódkę dolegliwości bólowe oraz poczucie bezradności z powodu niesprawności psychoruchowej dodatkowo przyczyniły się do zwielokrotnienia

traumatycznych przeżyć. K. K. (1) miała obniżony nastrój, płakała, była niespokojna, rozkojarzona, wykazywała zaburzenia snu i pamięci.

Czas niezbędny do przepracowania żaloby uległ w przypadku powódki wydłużeniu.

Powódka żyje w poczuciu zdenerwowania, niepokoju i napięcia.

Istniały i nadal istnieją wskazania leczenia psychiatrycznego K. K. (1), albowiem skutki zdarzenia, które miało miejsce w dniu 08 maja 2008 r. w dalszym ciągu są obecne w życiu K. K. (1).

Uszczerbek na zdrowiu doznany przez powódkę jest długotrwały.

Uszczerbek na zdrowiu powódki wyniósł od około 5 do 10 % (Tabela zamieszczona w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania, DZ.U.2013 poz. 954).

Dowody:

- opinia biegłej sądowej B. B. – k. 110-114,
- opinia biegłego sądowego W. B. – k. 138-142,
- opinia uzupełniająca biegłego sądowego W. B. – k. 1782-173.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo K. K. (1) o zapłatę okazało się częściowo zasadne, tj. co do zasady, ale nie w wysokości żądanej przez powódkę.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie został ustalony w oparciu o dokumenty przedstawione przez strony. Treść tych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania; strony nie zaprzeczały również istnieniu wskazanych w ww. dokumentach faktom, a jedynie z treści tych dokumentów i okoliczności faktycznych, które z nich wynikały, wywodziły różne skutki prawne. Stan faktyczny w sprawie został ustalony również na podstawie zeznań świadków M. F. oraz S. S. (sąsiedzi powódki), syna powódki J. K., a nadto na podstawie zeznań powódki przesłuchanej w sprawie w charakterze strony. Sąd, w świetle zgromadzonych dowodów w sprawie nie miał podstaw, aby kwestionować zeznania świadków oraz powódki, z uwagi na to, iż były logiczne, konsekwentne, nie były wewnętrznie sprzeczne, pozostawały zbieżne z pozostałym ww. materiałem dowodowym. Nadto, podstawę ustaleń faktycznych w sprawie co do skutków jakie dla powódki wywołała śmierć córki, stanowiła również i przede wszystkim opinia biegłego z zakresu psychologii B. B. (2) oraz opinia biegłego z zakresu psychiatrii W. B. (2). Sąd w całości uznał wnioski i wywody tychże opinii za przekonujące oraz przydatne do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Zaznaczyć należy, iż opinie wydane w niniejszej sprawie (także ta uzupełniająca) są spójne i kompletne, a ich wnioski jasne i logiczne. Nadto w sposób dostateczny wyjaśniają one wszelkie poddane opinii biegłych dwóch specjalności kwestie. Sąd nie stwierdził w nich jakichkolwiek uchybień, które dyskwalifikowałyby ich moc dowodową w sprawie. Poza tym żadna ze stron – ostatecznie – nie zakwestionowała treści opinii.

W niniejszej sprawie, ustalony stan faktyczny w zasadzie nie był kwestionowany przez żadną ze stron, lecz strony wywodziły z tego stanu faktycznego różne wnioski w ramach oceny zasadności żądań zgłoszonych przez powoda.

Roszczenie wypłaty zadośćuczynienia względem pozwanego powódka wywodziła z faktu śmierci jej córki B. K., będącej następstwem wypadku komunikacyjnego. Sprawca tego wypadku poruszał się ambulansem, i legitymował się umową ubezpieczenia komunikacyjnego zawartą z pozwaną – (...) S.A. w W..

Powódka w niniejszej sprawie zgłosiła żądanie wypłaty zadośćuczynienia za naruszenie jej dóbr osobistych w postaci prawa do ochrony więzi rodzinnych (dobro osobiste w postaci posiadania dziecka) i w sposób jednoznaczny wskazała, iż podstawą prawną jej żądania jest treść art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. Powyższa podstawa prawna winna być uzupełniona o treść art. 34 ust 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Przywołane powyżej przepisy statuuja odpowiedzialność ubezpieczyciela za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający, czyli posiadacz pojazdu mechanicznego, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku. Zgodnie bowiem z treścią art. 34 ust. 1 w/w ustawy o ubezpieczeniu OC, odszkodowanie z ubezpieczenia OC przysługuje, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia, bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Zatem dla przyjęcia odpowiedzialności za szkody zakładu ubezpieczeń koniecznym jest wykazanie, iż posiadacz pojazdu miał z danym ubezpieczycielem zawartą ważną w okresie, kiedy nastąpiło zdarzenie powodujące szkodę, umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC, a także, że doszło do zdarzenia z udziałem ubezpieczonego, w wyniku którego powstały określone szkody. Przy czym szkody majątkowe i niemajątkowe powstałe u osoby trzeciej na skutek ruchu pojazdu ubezpieczonego muszą pozostawać w związku ze zdarzeniem skutkującym odpowiedzialnością posiadacza pojazdu mechanicznego.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawał fakt legitymowania się przez K. J. (kierującego ambulansem) uczestniczącego w wypadku w dniu 08 maja 2008 r., w wyniku którego śmierć poniosła B. K., ważnej umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody związane z ruchem pojazdów w pozwanym zakładzie ubezpieczeń, jak również fakt przyczynia się poszkodowanej B. K. w 50% do powstania i rozmiarów szkody. Pozwany w żaden sposób nie kwestionował, iż K. J. posiadał ważne ubezpieczenie od nieszczęśliwych wypadków i co do zasady, swojej odpowiedzialności za szkody wynikłe w następstwie wypadku, do którego doszło w dniu 08 maja 2008 r. Ubezpieczyciel wypłacił dotychczas powódce odszkodowanie w wysokości 10.000 zł. Powódka przyjęła stopień przyczynienia się jej córki na poziomie 50% i przy uwzględnieniu ww. przyczynienie wyceniła i określiła swoje roszczenie.

Pozwany kwestionował jednakże zasadność żądania powódki w zakresie zadośćuczynienia za naruszenie jego dóbr osobistych w związku ze śmiercią córki. W tym zakresie negował to żądanie zarówno co do zasady, jak również kwestionował je co do wysokości. Pełnomocnik pozwanego ponosił, iż brak jest podstaw stosowania do żądania powoda przepisu art. 446 § 4 k.c., albowiem przepis ten nie obowiązywał w dacie zdarzenia, z którego powódka wywodził swoje roszczenie o zapłatę zadośćuczynienia. Nadto wskazywał, iż brak jest podstaw do kreowania odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za naruszenie dobra osobistego powoda w postaci więzi rodzinnych pomiędzy nim i zmarłym, na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c., albowiem jest to niezgodne z treścią art. 34 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Zdaniem pozwanego przepis ten wskazuje bowiem dobra osobiste, których naruszenie przez sprawcę wypadku drogowego lub kolizji powoduje powstanie odpowiedzialności ubezpieczyciela za szkodę, a wśród nich nie ma w/w dobra osobistego, z którego naruszeniem powód wiąże swoje roszczenia. W kontekście ostatniego zarzutu pełnomocnik pozwanego zakwestionował możliwość kreowania odpowiedzialności ubezpieczyciela na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. za naruszenie dóbr osobistych najbliższych osoby zmarłej w wypadku drogowym. Odnośnie zaś zarzutu dotyczącego wysokości żądania pełnomocnik pozwanego podnosił, iż jest ono nadmierne i prowadzi jedynie do bezpodstawnego wzbogacenia powódki, zwłaszcza, że ubezpieczyciel przyznał już na rzecz powódki odszkodowanie w wysokości 10.000 zł, które w jego ocenie pozostaje adekwatne do dolegliwości powódki, które nastąpiły wskutek śmierci B. K..

W związku z powyższym, w niniejszej sprawie koniecznym było ustalenie, czy doszło do naruszenia dobra osobistego powódki w postaci więzi rodzinnych, a w razie pozytywnego ustalenia w tym zakresie, do ustalenia wysokości należnego jej zadośćuczynienia.

Przechodząc do oceny żądania powódki zgłoszonego w niniejszej sprawie w pierwszej kolejności należy odnieść się zatem do jednego z zarzutów pozwanego, a mianowicie braku podstaw do zastosowania w sprawie art. 446 § 4 k.c.

Powyższego twierdzenia pozwanego nie sposób negować i należy się z nim zgodzić, niemniej wskazać należy, iż powódka reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika jednoznacznie określiła podstawę prawną swojego roszczenia, w pozwie, nie wskazywała, aby swoje żądanie opierała na treści ww. przepisu. Niewątpliwie do stanu faktycznego zaistniałego w niniejszej sprawie nie można zastosować art. 446 § 4 k.c., który wszedł w życie z dniem 03 sierpnia 2008r. Ustawa z dnia 30 maja 2008r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, która wprowadziła do kodeksu w/w przepis nie zawierała przepisów przejściowych, a więc w tej sytuacji winna znaleźć zastosowanie zasada określona w art. 3 k.c., zgodnie z którą ustawa nie ma mocy wstecznej, chyba że co innego wynika z jej treści lub celu. Niemniej zawarte w art. 3 k.c. in fine odstępstwo od zasady nieretroakcji może mieć miejsce jedynie wyjątkowo i to z bardzo ważnych powodów, co powinno zawsze wynikać jednoznacznie z treści ustawy. Tym samym do zdarzeń prawnych mających miejsce przed dniem wejścia w życie art. 446 § 4 k.c., wobec braku wyraźnego wyłączenia zasady nieretroakcji w przypadku tego uregulowania – nie można zastosować tego przepisu. Powyższe zostało w sposób jednoznaczny wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2011 r. wydanego w sprawie II CSK 537/10, w którym Sąd Najwyższy stwierdził, iż Najbliższym członkom rodziny zmarłego nie przysługuje roszczenie pieniężne za doznaną krzywdę na podstawie art. 446 § 4 k.c., gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu przed dniem 3 sierpnia 2008r. Skoro więc wypadek i śmierć B. K. (córkę powódki) nastąpiła w dniu 08 maja 2008 r., to do oceny skutków tego zdarzenia i związanych z nim roszczeń nie może mieć zastosowania przepis art. 446 § 4 k.c. Niemniej podkreślić należy, iż powódka nie wywodziła z treści tego przepisu swojego roszczenia, a poza tym sama powyższa konstatacja nie może prowadzić do uznania, że żądanie powódki nie opiera się na jakiegokolwiek podstawie prawnej i w konsekwencji do oddalenia powództwa.

Jak już wyżej wskazano powódka swoje roszczenie wywodziła z treści art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c., podnosząc, iż na skutek zdarzenia z dnia 08 maja 2008 r., które skutkowało śmiercią jej córki – doznała krzywdy na skutek naruszenia jej własnych dóbr osobistych, i ta właśnie okoliczność uzasadnia wypłatę zadośćuczynienia na jej rzecz.

Zgodnie z treścią art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczne, wynalazcza i racjonalizatorska pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Stosownie zaś do treści art. 24 § 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne oraz na zasadach przewidzianych w kodeksie cywilnym, może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego. Zasady te zostały określone w art. 448 k.c., zgodnie z którym w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Pozwany w niniejszej sprawie konsekwentnie kwestionował możliwość kreowania na tej podstawie po stronie powódki dobra osobistego, które mogłoby być naruszone na skutek śmierci jej córki w wyniku wypadku samochodowego. W tym zakresie twierdził, iż wobec treści art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych – odpowiedzialność ubezpieczyciela nie obejmuje naruszenia innych dóbr osobistych poza tymi, które zostały wymienione w tym przepisie, jak również szkód powstałych u osób, które nie zostały bezpośrednio poszkodowane na skutek wypadku.

W ocenie Sądu Rejonowego z takim zapatrywaniem nie sposób się zgodzić. Zgodnie z treścią art. 34 ust. 1 ww. ustawy, z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. W ocenie Sądu z treści tego przepisu nie wynika, aby odpowiedzialność odszkodowawcza ubezpieczyciela obejmowała naruszenie jedynie ww. dóbr osobistych. Wskazać bowiem należy, iż ustawodawca wskazał, iż ta odpowiedzialność obejmuje odszkodowanie za szkodę będącą następstwem m.in. śmierci, a więc wszelkie szkody, które swoje źródło miały w śmierci ofiary wypadku, o ile odpowiedzialność za nie ponosi

ubezpieczony i znajdują się one w adekwatnym związku przyczynowo skutkowym z tym zdarzeniem. Ustawodawca nie wskazał przy tym, że ta odpowiedzialność obejmuje tylko określone następstwa tej śmierci (naruszenie określonych dóbr poszkodowanego) i spowodowane tymi następstwami szkody. Nie sposób również z tego przepisu wywieść, iż ta odpowiedzialność odnosi się tylko do osób bezpośrednio poszkodowanych w wypadku. Tym samym uznać należy, iż ubezpieczyciel ponosi odpowiedzialność za wszelkiego rodzaju następstwa powstałe w związku ze śmiercią ofiary wypadku, za które odpowiedzialność ponosi kierujący, przy czym z uwagi na skutek wypadku – te następstwa i szkoda będą dotyczyły nie osoby bezpośrednio poszkodowanej w wypadku, lecz właśnie osób trzecich. Krąg tych osób, z uwagi na wejście w życie art. 446 § 4 k.c. został obecnie ograniczony. Pełnomocnik powódki zaś wskazywał w pozwie, iż do naruszenia dóbr osobistych powódki w postaci prawa do poszanowania więzi rodzinnych doszło właśnie na skutek śmierci jej córki, do której doszło wskutek wypadku z dnia 08 maja 2008 r., w którym uczestniczył kierujący pojazdem mechanicznym posiadający ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. To zaś wskazuje, iż również te skutki i wynikające z nich roszczenia objęte są odpowiedzialnością ubezpieczyciela i nie wyłącza tej odpowiedzialności treść art. 34 ust. 1 w/w ustawy.

Reasumując, z powyższego wynika zatem zdaniem Sądu Rejonowego, iż brak jest podstaw do oddalenia niniejszego powództwa wobec uznania, że odpowiedzialność ubezpieczyciela obejmuje wszelkie następstwa śmierci osoby bezpośrednio poszkodowanej w wypadku i ww. przepis nie wyłącza odpowiedzialności za którekolwiek jej następstwa. Nadto, w ocenie Sądu Rejonowego treści tego przepisu nie należy odczytywać literalnie, poprzez przyjęcie, że odpowiedzialność z ubezpieczenia OC obejmuje jedynie odszkodowanie, nie zaś zadośćuczynienie. Z przepisów ustawy wynika, iż ubezpieczeniem objęta jest odpowiedzialność cywilna osoby kierującej pojazdem. Odpowiedzialność ta może przebierać postać obowiązku zapłaty odszkodowania, bądź zadośćuczynienia albo też z obydwu tych tytułów. W przeciwnym bowiem razie odpowiedzialność ubezpieczyciela nie obejmowałaby w szczególności zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na skutek uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia - /por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2006r., sygn. akt III CZP 91/05, LEX nr 180669/.

W związku z powyższym wskazać należy, iż Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela stanowisko zaprezentowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego, iż spowodowanie śmierci osoby bliskiej przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy – kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw mogło stanowić naruszenie dóbr osobistych najbliższych członków rodziny zmarłego i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c., a wywodzenie roszczenia w oparciu o te przepisy nie można uznać za kreowanie „na siłę” nowego dobra osobistego i nieuprawnionego rozszerzania odpowiedzialności sprawcy wypadku i ubezpieczyciela. Sąd podziela również zapatrywanie Sądu Najwyższego, iż uznanie prawa bliskich osoby zmarłej do domagania się zadośćuczynienia za naruszenie jej dóbr osobistych nie spowodowało, że wprowadzenie regulacji z art. 446 § 4 k.c. nie miało sensu, albowiem regulacja ta spowodowała zawężenie kręgu osób, którym przysługuje to roszczenie /tak też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010r., IV CSK 307/2009, OSNC 2010/C/91, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2010r., III CZP 76/2010, OSNC 2011/B/42, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2010r., II CSK 248/2010, OSNC 2011/B/44/. Tym samym uznać należy, iż prawo polskie nie wyklucza zadośćuczynienia szkody niemajątkowej – krzywdy w związku z naruszeniem takich dóbr osobistych jak prawo do więzi rodzinnej z najbliższą osobą, prawo do niezakłóconego życia w pełnej rodzinie /tak też wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 marca 2010r. I ACa 102/10/. Zatem ból i poważne cierpienia psychiczne przejawiające się w ciężkim i długotrwałym wstrząsie psychicznym i rozstroju zdrowia na skutek czynu niedozwolonego sprawcy, powodującego śmierć osoby najbliższej, np. śmierć dziecka, małżonka czy rodzica powinny zostać wynagrodzone przez zapłatę odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia. Szczególna więź rodziców z dzieckiem, przysługująca zarówno dziecku, jak i rodzicom w prawidłowo funkcjonującej rodzinie, zasługuje na status dobra osobistego, podlegającego ochronie przewidzianej w art. 24 § 1 k.c. /tak też wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 23 września 2005 r., I ACa 554/05 (nie publ)./

Z treści powyższych przepisów i wywodów w sposób jednoznaczny wynika zatem, iż przewidziana ww. przepisami ochrona i odpowiedzialność pozwanego aktualizuje się przy spełnieniu dwóch przesłanek, a mianowicie w sytuacji, gdy po pierwsze, dojdzie do działania osoby, które narusza cudze dobro osobiste i to działanie będzie nosiło

znamię działania bezprawnego i po drugie, gdy tym działaniem zostanie naruszone lub zagrożone dobro osobiste osoby fizycznej. Nadto, w przypadku żądania zasądzenia odpowiedniej sumy pieniężnej tytułem zadośćuczynienia niezbędnym jest ustalenie, że ten czyje dobro osobiste zostało naruszone doznał krzywdy i stopnia jej natężenia. W niniejszym postępowaniu zatem należało ustalić: czy doszło do działania pozwanego, które było działaniem bezprawnym oraz czy na skutek tego działania doszło do naruszenia dóbr osobistych powódki ze wskazaniem konkretnego dobra osobistego powódki, jak również fakt doznania krzywdy przez powódkę.

W przedmiotowej sprawie niewątpliwie doszło do działania bezprawnego i zawinionego, które spowodowało śmierć B. K.. Ubezpieczyciel przyznał, na skutek przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego, odszkodowanie za szkodę na osobie z obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Poszkodowana B. K. przyczyniła się do powstania szkody, a obowiązek jej naprawienia uległ odpowiedniemu umniejszeniu (50% przyczynienia się). Okoliczności te nie były kwestionowane w toku postępowania przez strony. Zatem pierwsza z przesłanek odpowiedzialności za naruszenie dobra osobistego została spełniona.

Nadto, w ocenie Sądu Rejonowego doszło do naruszenia dobra osobistego powódki K. K. (3) – matki tragicznie zmarłej w wyniku wyżej opisanego zdarzenia. Niewątpliwie dobro osobiste w postaci życia i zdrowia mogło przysługiwać jedynie córce powódki, zmarłej B. K. i roszczenia związane z naruszeniem tych dóbr osobistych nie przeszły na powódkę. Niemniej powódka nie wskazywała, aby to powyższe dobra osobiste stanowiły źródło jej roszczeń. Wskazywała, iż posiada własne dobra osobiste, które zostały naruszone przez śmierć jej córki. Wiąż emocjonalna i rodzinna łącząca osoby bliskie, relacja między zmarłym, a osobą uprawnioną jest dobrem osobistym. Katalog dóbr osobistych wskazany w art. 23 k.c. ma charakter otwarty. Ochroną przewidzianą w tym przepisie objęte są wszelkie dobra osobiste rozumiane jako wartości niematerialne związane z istnieniem i funkcjonowaniem podmiotów prawa cywilnego, które w życiu społecznym są uznawane za doniosłe i zasługujące z tego względu na ochronę. W judykaturze uznano, że do dóbr osobistych niewymienionych w art. 23 k.c. należy m.in. prawo do planowania rodziny, tradycja rodzinna, czy pamięć o osobie zmarłej. Tym samym nie sposób doszukać się argumentów przeciwko zaliczeniu do tego katalogu także więzi rodzinnych, które stanowią fundament prawidłowego funkcjonowania rodziny i są wartością powszechnie akceptowaną oraz podlegają ochronie prawnej wyrażonej już w Konstytucji RP. Wiąż między rodzicami, a dziećmi jest jedną z silniejszych więzi międzyludzkich i nie gaśnie ona nawet w sytuacji, gdy dzieci opuszczą już dom rodzinny. Niemniej zaznaczyć należy, iż nie każdą więź rodzinną automatycznie zaliczyć należy do katalogu dóbr osobistych lecz jedynie taką, której zerwanie powoduje ból, cierpienie, rodzi poczucie krzywdy, czyli powoduje powstanie krzywdy, co powinno być wykazane przez osobę dochodzącą roszczenia na podstawie art. 448 k.c. Winna ona wykazać istnienie tego rodzaju więzi, stanowiącej jej dobro osobiste podlegające ochronie.

W ocenie Sądu Rejonowego przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, iż na skutek śmierci B. K. doszło do naruszenia dobra osobistego powódki w postaci prawa do życia w pełnej rodzinie i w postaci więzi emocjonalnej i rodzinnej łączącej ją z córką. Powódka bowiem jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego, zamieszkiwała wspólnie z córką i jej rodziną Gospodarstwo domowe prowadzone było wspólnie. B. K. robiła wspólne zakupy, wozila matkę na rehabilitację oraz do odpowiednich lekarzy. Z kolei K. K. (1) pomagała swojej córce przy opiece nad dziećmi. Powódka zawsze mogła liczyć na swoją córkę, od której – z uwagi na swój stan zdrowia – była w pewnym sensie zależna. Córka zapewniała powódce poczucie bezpieczeństwa, opiekowała się nią. Wiąż emocjonalna pomiędzy nimi budowana była latami. Tym samym Sąd uznał, iż rozerwanie więzi rodzinnej i emocjonalnej, jaka łączyła powódkę z córką przez spowodowanie jej śmierci stanowiło więc naruszenie jej dóbr osobistych.

Warunkiem przyznania osobie, której dobra osobiste zostały naruszone, zadośćuczynienia jest ustalenie, iż osoba ta na skutek naruszenia tych dóbr doznała krzywdy, a dla wysokości tego zadośćuczynienia niezbędne jest ustalenie stopnia doznanej krzywdy. Krzywda jest to ogół negatywnych następstw bezprawnego działania, przy czym są to następstwa niematerialne, nie dające się wyrazić w pieniądzu. Wiążą się one z negatywnymi odczuciami poszkodowanego.

Sąd uznał w niniejszej sprawie, że zakres i stopień naruszenia dóbr osobistych powódki i doznanej przez to przez nią krzywdy i związanych z tym cierpien w pełni rekompensuje zadośćuczynienie w wysokości 70.000 złotych (co przy

przyjęciu 50% przyczynienia się poszkodowanej i już wypłaconego przez ubezpieczyciela zadośćuczynienia skutkowało zasądzeniem kwoty 25 000 zł), a dalej idące żądania powódki uznał tym samym za niezasadne i prowadzące do jej wzbogacenia, albowiem krzywda jakiej doznała nie była na tyle dotkliwa, aby uzasadniać uwzględnienie żądania w pozostałym zakresie.

Pismem z dnia 30 lipca 2015 roku pełnomocnik powódki rozszerzył powództwo i wniósł o zasądzenie od pozwanej zadośćuczynienia w łącznej kwocie w wysokości 50.000 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi: od kwoty 30.000 zł od dnia następującego po 30-tym dniu doręczenia stronie przeciwnej odpisu pozwu (tj. dnia 22 czerwca 2014 r. – k. 67) do dnia zapłaty i od kwoty 20.000 zł od dnia następującego po 30-tym dniu od doręczenia stronie przeciwnej rozszerzenia powództwa do dnia zapłaty. Powyższe rozszerzone żądanie uwzględnia przyczynienie się zmarłej do powstania szkody na poziomie 50%. Strona powodowa podnosiła, iż pomimo znacznego upływu czasu od daty wypadku powódka do chwili obecnej nie pogodziła się ze śmiercią córki.

W ocenie Sądu Rejonowego kwota 25.000 zł jest odpowiednia i w pełni zrekompensuje doznane przez powódkę krzywdy wywołane utratą więzi rodzinnej z córką, która pełniła wyjątkową rolę w życiu powódki. Podkreślić bowiem należy, iż zadośćuczynienie winno przede wszystkim zrekompensować poniesioną przez powódkę krzywdę i odpowiadać aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia winny być uwzględnione takie okoliczności, jak rodzaj, czas trwania i natężenie cierpień fizycznych i psychicznych poszkodowanego, jego wiek, rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, bezradność życiową czy też inne czynniki podobnej natury. Zadośćuczynienie winno być przy tym utrzymane w rozsądnych granicach, tak aby z jednej strony doprowadziło do zrekompensowania doznanej przez poszkodowanego krzywdy, a z drugiej strony nie doprowadziło do jego nadmiernego wzbogacenia.

W niniejszej sprawie Sąd miał na względzie ww. okoliczności. Powódka na skutek śmierci B. K. i spowodowanego tym rozerwania łączącej ją więzi emocjonalnej i rodzinnej doznała ujemnych niematerialnych następstw, które składają się na jej krzywdę. Niespodziewana śmierć, zwłaszcza osoby w sile wieku, bez wątpienia jest bolesnym ciosem dla wszystkich członków rodziny. Należy przy tym wskazać, że utrata najbliższej osoby wiąże się z pewnym bólem i cierpieniem psychicznym, a więc stanem, który w żaden sposób nie jest wymierzalny. Uczucie pustki, apatia, żal, tęsknota i inne zachowania stanowiące naturalną konsekwencję śmierci osoby najbliższej, stopień ich nasilenia i sposób ich uzewnętrzniania zależą przede wszystkim od wrażliwości osób poszkodowanych. Nie mniej jednak należy uznać, że w każdym wypadku śmierć dotyka na swój sposób wszystkich osób jej najbliższych i często zdarza się, że skutki utraty kogoś bliskiego odzwierciedlają się w różnych płaszczyznach życia i rozciągają się w czasie.

Nagła śmierć B. K. niekorzystanie, destrukcyjnie wpłynęła na zdrowie psychiczne i stan emocjonalny powódki, wywołując u niej ostrą reakcję stresową w postaci reakcji żałoby, z ostrymi objawami lękowo-depresyjnymi, wymagającymi farmakoterapii. W wyniku tego zdarzenia aktywność życiowa K. K. (1) uległa znacznej dezorganizacji i nosi cechy zespołu stresu pourazowego. Powódka z uwagi na swój wiek i stan zdrowia silniej odczuła śmierć córki. Więż emocjonalna matki z córką miała dla K. K. (1) szczególne znaczenie ze względu na otrzymywane od córki wsparcie. Śmierć córki wywołała u K. K. (1) zakłócenie życia emocjonalnego. Odczuwane przez powódkę dolegliwości bólowe oraz poczucie bezradności z powodu niesprawności psychoruchowej dodatkowo przyczyniły się do zwielokrotnienia traumatycznych przeżyć. Powódka miała obniżony nastrój, płakała, była niespokojna, rozkojarzona, wykazywała zaburzenia snu i pamięci, nie miała apetytu. Czas niezbędny do przepracowania żałoby uległ w przypadku powódki wydłużeniu. Powódka w dalszym ciągu żyje w poczuciu zdenerwowania, niepokoju i napięcia. Powódka doznała uszczerbku na zdrowiu w aspekcie psychologicznym pogarszając jego odporność psychiczną na poziomie 5-10%. Powódka wymaga konsultacji u lekarza psychiatry w związku z ww. cechami lękowo-depresyjnymi, jego żałoba po córce miała cechy żałoby patologicznej, a okres jej trwania przekroczył jeden rok.

Z drugiej strony podkreślenia przy tym wymaga, iż B. K. w chwili wypadku miał 41 lat, była niezależna, miała już własną rodzinę i dzieci. Powódka, zaś nie utraciła zupełnie więzi rodzinnych bowiem ma jeszcze syna i wnuki.

Mając na względzie powyższe uwagi, Sąd zasądził na rzecz powódki kwotę 25.000 złotych, a w pozostałym zakresie jej żądanie oddalił i orzekł jak w punktach I i II wyroku. Uwzględniając powyższe Sąd zasądził na rzecz powódki ww. kwotę tytułem zgłoszonych roszczeń, uwzględniając w zasadzie zgłoszone roszczenia w połowie.

Powódka w zakresie odsetek wniosła o orzeczenie obowiązku ich zapłaty od dnia następującego po 30-tym dniu od doręczenia pozwanej odpisu pozwu (tj. od dnia 22.06.2014 r.). Sąd żądanie w tym zakresie uwzględnił w całości. Zgodnie z treścią art. 481 §1 k.c. wierzyciel może żądać od dłużnika odsetek jeżeli ten opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, niezależnie czy w związku z opóźnieniem dłużnika poniósł jakkolwiek szkodę. Zgodnie zaś z treścią art. 14 ust 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Zasadne byłoby żądanie odsetek po upływie 30 dniowego terminu od dnia zawiadomienia ubezpieczyciela o szkodzie. Powód zaś zawiadomili ubezpieczyciela o szkodzie najpóźniej pismem z dnia 05 marca 2009 r. Od daty doręczenia ww. pisma ubezpieczycielowi należało liczyć trzydziestodniowy termin do spełnienia świadczenia. Powódka jednakże domagała się zapłaty odsetek od dnia późniejszego, tj. od dnia następującego po 30-tym dniu od doręczenia pozwanej odpisu pozwu i od tej daty Sąd zasądził na jej rzecz obowiązek zapłaty odsetek. Na marginesie jedynie wskazać należy, iż Sąd nie podziela zapatrywania, iż w przypadku odszkodowania za znaczne pogorszenie się sytuacji życiowej poszkodowanego oraz zadośćuczynienia za naruszenie jego dóbr osobistych odsetki winny być naliczane od dnia wyrokowania. Zdaniem Sądu bowiem wyrok w tym zakresie nie ma charakteru konstytutywnego, a jedynie deklaratoryjny i brak jest tym samym podstaw do uzależniania terminu spełnienia świadczenia od wydania orzeczenia w tym zakresie. Poza tym wskazać należy, iż takie stanowisko w przypadku odpowiedzialności za szkodę zakładu ubezpieczeń, podmiotu profesjonalnego, stawiałoby ten podmiot w nadmiernie uprzywilejowanej sytuacji, pozwalającej na zbytnie przeciąganie postępowania likwidacyjnego, bez żadnej finansowej konsekwencji w tym zakresie.

O kosztach niniejszego postępowania sąd rozstrzygnął na podstawie art. 100 k.p.c. Zgodnie z treścią w/w przepisu w razie częściowego uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powódka niniejszą sprawę wygrała co do zasady, ale jej żądanie nie zostało uwzględnione w pełnej wysokości. Sąd uwzględnił jej żądanie w zasadzie w 50%. W pozostałym zakresie, czyli co do 50% powódka sprawę przegrali. Podobnie jak i strona pozwana.

Stosownie do art. 100 k.p.c. w przypadku częściowego uwzględnienia żądań stron sąd, kierując się względami słuszności, może dokonać bądź wzajemnego zniesienia kosztów (ale w każdym wypadku obie strony ponoszą te koszty sądowe, które spowodowały swoimi czynnościami).

W niniejszej sprawie obie strony wygrały, a zarazem przegrały w 50%, stad Sąd w pkt III wyroku orzekł o wzajemnym zniesieniu pomiędzy stronami kosztów procesu, w tym zastępstwa procesowego.

W przedmiotowej sprawie powódka została zwolniona od obowiązku uiszczania opłat i wydatków każdorazowo ponad kwotę 30 zł.

W przedmiotowej Skarb Państwa poniósł tymczasowo w sprawie kwotę 1.064,20 zł tytułem wydatków, oraz kwotę w wysokości 2.470 zł tytułem połowy wpisu sądowego. Skoro zatem powódka przegrała przedmiotowy proces w połowie, tak jak i pozwany, to obie strony postępowania winny pokryć ww. kwotę, w 50%. W myśl art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

W związku z powyższymi kwotami w wysokości 2.500 zł oraz 532,10 zł, stanowiącymi 1/2 ww. poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa kosztów sądowych, tj. 1/2 części wpisu oraz 1/2 zaliczek na wydatki związane z opiniami biegłych biegłego, Sąd obciążył w pkt IV wyroku pozwanego ubezpieczyciela, który w 50% przegrał spór.

Niemniej Sąd pragnie zauważyć, iż w wyniku omyłki nakazał pobrać od pozwanego tytułem połowy opłaty kwotę w wysokości 2.500 zł, która to kwota w rzeczywistości stanowi całą opłatę od pozwu. Pobrana zostać winna kwota w wysokości 1.250 zł. Ewentualne zażalenie strony pozwanej w tymże zakresie Sąd uzna za uzasadnione.

G., dnia 09 lutego 2016 roku

SSR Aneta Iglewska-Wilczyńska

Sygn. akt I C 1602/13

ZARZĄDZENIE

1. odnotować,
2. odpis uzasadnienia wraz z odpisem wyroku doręczyć pełnomocnikom stron,
3. przedłożyć z apelacją, zażaleniem, ew. za 21 dni.

G., dnia 09.02.2016 roku SSR Aneta Iglewska-Wilczyńska